

De Uitvaart van Sijmen Stroop.

— „Zoo'n rare kerel toch! Kijk, hij lacht er nog om. Zalle we 'm weer op z'n stoel zette, moeder?’

— „Jelui blijft er af, drommelsche jongens. Hij blijft leggen zooals ie leit, totdat ie weggehaald wordt!’

En daarbij bleef 't. De kinderen letten niet meer op Sijmen en waren spoedig verdiept in hun korst brood. Roel ging er op uit om met de armmeesters te spreken. Hij wist wel, dat hij bij Hannes Jorissen moest wezen; dat was de oudste, en die had het meeste te zeggen. Hannes was een oude stugge boer, waar niet gemakkelijk wat van gedaan te krijgen was. Hij stond altijd schrap, en men kon het hem aanzien, dat hij al besloten had om te weigeren, vóór hij nog wist, wat er gevraagd zou worden. Harde lijnen om den mond gaven hem iets onverzettelijks, en menig verzoek werd ingeslikt door de weinig bemoedigende wijze, waarop hij het tegemoet kwam.

Maar Roel was niet verlegen. In weinig woorden had hij den plotselingen dood van Sijmen verteld, en zijn verlangen te kennen gegeven, dat het lijk bij hem weggehaald zou worden. Voordat hij nog heelemaal uitgesproken had, viel Hannes hem al in de rede met:

„En wat hebben wij daarmee te maken? Sijmen behoorde niet tot de bedeeden. Jelui hebt van hem getrokken en kunt hem nu ook begraven. Wij zullen er geen cent voor geven.”

Roel werd woedend 't Ging dus net zooals hij voorzien had! Maar hij was niet mal en zou zich niet laten dwingen! Na een heftig twistgesprek, waarbij beide partijen op hun stuk bleven staan, trok Roel af met een zonderling dreigement.

— „Hoor eens,” zei hij, „ik geef je den heelen dag om er over te denken, maar als vóór donker door jou niet alles gedaan is, wat er gedaan moet worden, kom ik je sekuur van avond op een kruiwagentje Sijmen brengen. Rekent er op!”

Daarna ging hij naar huis en aan z'n werk. De klokken tikten tik-tak, en achter de kachel lag de oude bedelaar met den verstijfden glimlach op het gelaat.

Eenige menschen, die naar hun klokken kwamen kijken, schrikten wel wat van Sijmen, maar ze konden Roel geen ongelijk geven. — 't Zou wat moois zijn, als hij voor de begrafenis moest zorgen! Daar zouden ze ook voor bedanken! 't Was al erg genoeg, dat hij nou 't kostgeld kwijt was.

En de dag verliep zonder dat er iets gedaan werd. Zij lieten Sijmen in zijn zonderlinge houding achter de kachel liggen, en van het armbestuur kwam niemand opdagen om zich met de zaak te bemoeien.

Toen de avond gekomen was zei Roel:

— „Best, nou ga ik an de gang.”

Hij leende van een buurman een kruiwagen, dien hij midden in de kamer zette.

— „Kom Kee, kom jongens! Nou allemaal helpen!”

Sijmen was niet zwaar, en in een omme-zientje zat hij op den kruiwagen. 't Was een raar gezicht! Hij paste er net op en was zoo stijf, dat z'n kop recht overeind bleef staan.

— „Die rare kerel blijft maar lachen,” zei een van de kleine jongens, hij is zeker blij om uit rijen te gaan!”

— „Van de kou zal ie geen last hebben,” zei Roel, „maar ik zal hem toch z'n pet maar opzetten, dat staat knapper.”

En zoo vertrok Roel met z'n vrachtje. Het was heel donker buiten, zoodat hij onopgemerkt bij Hannes aankwam. Hij reed meteen door tot midden op de deel, en liet daar den kruiwagen met het lijk staan. Daarna ging hij naar de kamer, deed de deur open en riep:

— „Hei baas, hier zijn we, nou mot je maar zien wat je met je gast doet.”

Hannes zat met z'n vrouw aan den avond-disch. Hij keek verbaasd op, want hij had niet veel meer aan Roel z'n morgenbezoek gedacht; het liep den heelen dag dikwijls druk met allerlei rarigheid. Nu schrok hij toch even, omdat z'n vrouw er bij was, die weinig hebben kon. Hij stond haastig op en kwam bij de deur. Er viel een lichtstraal door den kier op de deel, juist waar Sijmen stond. De grijnzende kop met de open oogen was duidelijk te zien. 't Leek wel of het oude mannetje zelf schik in 't geval had, zoo plagerig spottend zag hij er uit. Hannes